

Trzy zdania wprowadzenia do formacji w projekcie poselskim.

Celem formacji w projekcie jest ukazywanie drogi do chrześcijaństwa konsekwentnego w wymiarze społecznym.
Źródłem jest Słowo Boże, nauczanie Kościoła, szczególnie wyrażone w Katolickiej Nauce Społecznej oraz działalność społeczna ks. Franciszka Blachnickiego.
Metodą jest modlitwa, uporczywe stawanie przed Panem i rozeznawanie aktualnej rzeczywistości w oparciu o dokumenty Kościoła i teksty związane z Założycielem.

Materiały formacyjne nr 16 – 2017 02 Luty

1. Rozważanie Słowa Bożego 1Kor 13,8-12

*Miłość nigdy nie ustaje,
[nie jest] jak proroctwa, które się skończą,
albo jak dar języków, który zniknie,
lub jak wiedza, której zabraknie.
Po części bowiem tylko poznajemy,
po części prorokujemy.
Gdy zaś przyjdzie to, co jest doskonałe,
zniknie to, co jest tylko częściowe.
Gdy byłem dzieckiem,
mówiłem jak dziecko,
czułem jak dziecko,
myślałem jak dziecko.
Kiedy zaś stałem się mężem,
wyzbyłem się tego, co dziecięce.
Teraz widzimy jakby w zwierciadle, niejasno;
wtedy zaś [zobaczymy] twarzą w twarz:
Teraz poznaję po części,
wtedy zaś poznam tak, jak i zostałem poznany.*

Jak trudno czasem w swoich wyborach być dorosłym – przed Bogiem i względem ludzi. Wśród sukcesów, gdy wydaje się, że mamy wiedzę, wiarę, bogactwo. Wśród trudności, gdy wokół widzimy ludzi, którzy nas zranili lub mogą zaszkodzić. Czasem chcielibyśmy, jak w dziecięcym powiedzeniu „wziąć zabawki i iść do domu”. A przecież Pan Bóg oczekuje wytrwałości w działaniu ze względu na miłość. Mamy wzrastać, nasze serce mają być „z ciała”, nie zaś „z kamienia”. To wszystko jest możliwe tylko, jeżeli zanurzymy się w Tym, który JEST MIŁOŚCIĄ. I choć teraz wielu rzeczy nie rozumiemy, nie umiemy odczytać znaków, irytuje nas, że droga ciągnie się bez końca – to ufajmy, że Pan prowadzi nas tam, gdzie zobaczymy Go twarzą w twarz i poznamy tak, jak zostaliśmy poznani. AMEN

Prośmy w tym miesiącu za parlamentarzystów, aby byli pewni miłości Boga względem siebie.

2. Źródła oazowe

Ks. Franciszek Blachnicki, wykład „ Pewność wiary, przebaczenie”

Wersja MP3: <http://tiny.pl/gdsbs>

Wersje do odsłuchania on-line: <http://tiny.pl/g5q6l>

3. Nauczanie Kościoła

KOMPENDIUM NAUKI SPOŁECZNEJ KOŚCIOŁA

ROZDZIAŁ DRUGI

POSŁANNICTWO KOŚCIOŁA I NAUKA SPOŁECZNA

I. EWANGELIZACJA I NAUKA SPOŁECZNA

a) Kościół, przybytek Boga z ludźmi

60. *Kościół, uczestnik radości i nadziei, niepokoju i smutków ludzi, solidaryzuje się z każdym mężczyzną i z każdą kobietą*, w każdym miejscu i o każdym czasie, i niesie im radosną nowinę o Królestwie Bożym, które przyszło do nich i wciąż przychodzi przez Jezusa Chrystusa. Jest on pośród ludzkości i w świecie sakramentem miłości Boga, a zatem największej nadziei, która ożywia i wspiera każdy prawdziwy projekt i wszelkie zaangażowanie na rzecz wyzwolenia i postępu człowieka. Kościół jest wśród ludzi namiotem spotkania z Bogiem – „przybytkiem Boga z ludźmi” (por. Ap 21,3) – co sprawia, że człowiek nie jest sam, zagubiony i zalękniony w swoim dążeniu do uczłowieczania świata, ale znajduje wsparcie w odkupieńczej miłości Chrystusa. Jest on szafarzem zbawienia nie w sposób abstrakcyjny czy czysto duchowy, ale w kontekście historii i świata, w którym żyje człowiek, gdzie osiąga go miłość Boża i powołanie do odpowiedzi na Boży plan.

61. *Jedyny i niepowtarzalny w swojej indywidualności, każdy człowiek jest istotą otwartą na relację z innymi w społeczeństwie*. Współistnienie w sieci wzajemnych powiązań, łączące ze sobą jednostki, rodziny, środowiska, w których przebywa człowiek, w relacje spotkania, komunikacji i wymiany, zapewnia życiu wyższą jakość. Dobro wspólne, którego ludzie szukają i osiągają je, tworząc wspólnotę społeczną, jest gwarancją dobra osobistego, rodzinnego i grupowego. Z tych powodów rodzi się i nabiera kształtu społeczeństwo, z jego porządkiem strukturalnym, to znaczy z obszarami życia związanymi z polityką, ekonomią, prawem i kulturą. Do człowieka, „w jego powiązaniu ze złożoną siecią relacji, charakterystyczną

dla współczesnych społeczeństw”, Kościół zwraca się ze swoją nauką społeczną. „Kościół Chrystusowy, mając bardzo wielkie doświadczenie w sprawach ludzkich”, potrafi zrozumieć człowieka, jego powołanie i aspiracje, jego ograniczenia i braki, prawa i obowiązki, i ma dla niego słowo życia, które rozbrzmiewa wśród wydarzeń historycznych i społecznych ludzkiej egzystencji.

b) Inspirować i przepajać społeczeństwo Ewangelią

62. *Przez swoje nauczanie społeczne Kościół chce głosić i urzeczywistnić Ewangelię w złożonej sieci stosunków społecznych.* Nie chodzi jedynie o to, by dotrzeć do człowieka w społeczeństwie, człowieka, który jest adresatem ewangelicznego orędzia, ale by *inspirować i przepajać Ewangelią samo społeczeństwo.* Ponadto dbałość o człowieka oznacza dla Kościoła również objęcie troskliwością misyjną i zbawczą społeczeństwa. Współżycie społeczne często wpływa na jakość życia, a więc określa warunki, w jakich każdy mężczyzna i każda kobieta postrzegają samych siebie i swoje powołanie. Z tego powodu Kościół nie jest obojętny na to wszystko, co społeczeństwo wybiera, produkuje i czym żyje, na moralną, to znaczy prawdziwie ludzką i uczłowieczającą moralność życia społecznego. Społeczeństwo, a wraz z nim polityka, ekonomia, praca, prawo, kultura, nie stanowią obszaru czysto świeckiego i doczesnego, a zatem marginalnego i obcego orędziu i ekonomii zbawienia. Istotnie, społeczeństwo, wraz z tym wszystkim, co się w nim dokonuje, dotyczy człowieka. Jest ono społeczeństwem ludzi, którzy są „*pierwszą i podstawową drogą Kościoła*”.

63. *Przez swoją naukę społeczną Kościół przyjmuje na siebie obowiązek przepowiadania, który powierzył mu Pan. Urzeczywistnia on w wydarzeniach historycznych Chrystusowe orędzie wyzwolenia i odkupienia, Ewangelię Królestwa.* Kościół, głosząc Ewangelię, „w imię Chrystusa przypomina człowiekowi o jego godności i powołaniu do wspólnoty osób; poucza go o wymaganiach sprawiedliwości i pokoju zgodnych z Bożą mądrością”.

Nauka społeczna jest słowem, które wyzwala, „ewangelią społeczną”, za sprawą Kościoła rozbrzmiewającą w teraźniejszości człowieka. Oznacza to, że posiada ona skuteczność prawdy i łaski Ducha Bożego, który przenika serca, uzdalniając je do tego, aby ożywiały myśli i zamiary miłości, sprawiedliwości, wolności i pokoju. Ewangelizowanie życia społecznego oznacza zatem zaszczepianie w ludzkich sercach poczucia sensu i wyzwalającej mocy Ewangelii, wspierając tym samym rozwój społeczeństwa na miarę człowieka, który jest na miarę Chrystusa: to budowanie „miasta ziemskiego”, a więc ludzkiej zbiorowości, która będzie bardziej ludzka, bo bliższa Królestwu Bożemu.

64. *Kościół przez swoją naukę społeczną nie tylko nie oddala się od swojego posłannictwa, ale jest mu najbardziej wierny.* Odkupienie dokonane przez Chrystusa, powierzone zbawczej misji Kościoła, należy z pewnością do porządku nadprzyrodzonego. Wymiar ten nie jest ograniczającym, lecz integralnym wyrazem zbawienia. Nadprzyrodzoność nie może być rozumiana jako jakiś byt czy przestrzeń, która zaczyna się tam, gdzie kończy się to, co naturalne, przyrodzone, ale jako jego wywyższenie. Dlatego nic z porządku stworzenia oraz z tego, co ludzkie, nie jest wyobcowane ani wyłączone z porządku nadprzyrodzonego i teologalnego wiary i łaski, ale raczej jest w nim uznane, przyjęte i wywyższone: „W Jezusie Chrystusie świat widzialny, stworzony przez Boga dla człowieka (por. Rdz 1,26nn) – świat, który wraz z grzechem został poddany marności (por. Rz 8,20. 19nn) – odzyskuje na nowo swą pierwotną więź z samym Boskim źródłem Mądrości i Miłości. Tak bowiem «Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał» (J 3,16). I tak jak w człowieku-Adamie ta więź została zerwana, tak w Człowieku-Chrystusie zostaje ona nawiązana na nowo (por. Rz 5,12nn)”.

65. Odkupienie zaczyna się wraz z Wcieleniem, przez które Syn Boży przyjmuje z człowieka wszystko, z wyjątkiem grzechu, na zasadzie solidarności ustanowionej przez stwórczą Mądrość Bożą, i wszystko obejmuje darem swojej odkupieńczej miłości. Miłość ta osiąga człowieka w całości jego istnienia: w jego cielesnym i duchowym bycie, w solidarnej relacji z innymi. Cały człowiek – nie jakaś oddzielona dusza czy istota zamknięta w swojej indywidualności, ale osoba i społeczeństwo złożone z osób – włączone są w zbawczą ekonomię Ewangelii. Kościół, nosiciel ewangelicznego orędzia Wcielenia i Odkupienia, nie może iść inną drogą: przez swoje nauczanie społeczne i skuteczne działanie, jakie to nauczanie wzbudza, nie tylko nie rozwadnia swojego oblicza i posłannictwa, ale jest wierny Chrystusowi i ukazuje się ludziom jako „powszechny sakrament zbawienia”. Jest to szczególnie prawdziwe w epoce takiej jak nasza, nacechowanej rosnącą współzależnością i ogólnoswiatowym zasięgiem kwestii społecznych.

źródło: <http://tiny.pl/g5q67>

